

Resolutiivosa

1. Kui tööandja teatab avalikult, et ta ei võta tööle teatava etnilise või rassilise päritoluga töötajaid, on see töölevõtmisel otsene diskrimineerimine nõukogu 29. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/43/EÜ (millega rakendatakse võrdse kohtlemise põhimõtte sõltumata isikute rassilisest või etnilisest päritolust) artikli 2 lõike 2 punkti a tähenduses, kuna sellesisulised avaldused võivad mõningate kandidaatide töökohale kandideerimist tõsiselt pärssida ja takistada seega nende pääsemist tööturule.
2. Avaldused, milles tööandja teatab tema poolt rakendatava töölevõtmise protsessi kohta, et ta ei võta tööle teatava etnilise või rassilise päritoluga töötajaid, on piisavad selleks, et eeldada direktiivi 2000/43 artikli 8 lõike 1 tähenduses otseselt diskrimineeriva töölevõtmise poliitika olemasolu. Seega peab asjaomane tööandja tõendama, et võrdse kohtlemise põhimõtet ei ole rikutud. Ta võib selleks tõendada, et ettevõtte tegelik töölevõtmise praktika nendele avaldustele ei vasta. Eelotsusetaotluse esitanud kohus peab kontrollima, kas asjaomasele tööandjale süükspeandud asjaolud on tuvastatud, ning hindama, kas tõendid, mis asjaomane tööandja on esitanud oma väidete kinnituseks selle kohta, et võrdse kohtlemise põhimõtet ei ole rikutud, on piisavad.
3. Direktiivi 2000/43 artikli 15 kohaselt on nõutav, et eeskirjad sanktsioonide kohta, mida rakendatakse nimetatud direktiivi ülevõtmiseks vastuvõetud siseriiklike õigusnormide rikkumise korral, oleksid tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad ka juhul, kui kannatanud isikut ei ole tuvastatud.

(¹) ELT C 82, 14.4.2007.

Euroopa Kohtu (teine koda) 17. juuli 2008. aasta otsus — Franco Campoli versus Euroopa Ühenduste Komisjon, Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-71/07 P) (¹)

(Apellatsioonkaebus — Ametnikud — Töötasu — Pension — Elukohariigi keskmise elukalliduse alusel arvatud paranduskoefitsiendi kohaldamine — Personalieeskirjade muutmise määrusega kehtestatud üleminekukord — Õigusvastasuse väide)

(2008/C 223/18)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: Franco Campoli (esindajad: advokaadid G. Vandersanden, L. Levi ja S. Rodrigues)

Teised menetlusosalised: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: V. Joris ja D. Martin), Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: M. Arpio Santacruz ja I. Šulce)

Kohtuasja ese

Apellatsioonkaebus, mis esitati Esimese Astme Kohtu (teine laiendatud koda) 29. novembri 2006. aasta otsuse peale kohtuasjas T-135/05: Campoli vs. komisjon, millega Esimese Astme Kohus jättis osalise vastuvõtmatus ja osalise põhjendamata tõttu rahuldamata nõude tühistada apellandi 2004. aasta mai-juuli pensioniteatised, sest neis kohaldati esimest korda paranduskoefitsienti, mis oli õigusvastaselt arvatud apellandi elukohariigi keskmise elukalliduse, mitte selle riigi pealinna elukalliduse alusel — Uute personalieeskirjade jõustumise mõju paranduskoefitsientide süsteemile — Enne 1. maid 2004 pensionile jäänud ametnike suhtes kohaldatav üleminekukord — Paranduskoefitsientide arvutusmeetod ja võrdse kohtlemise põhimõttest kinnipidamine — Põhjendamiskohustus

Resolutiivosa

1. Jätta apellatsioonkaebus ja vastuapellatsioonkaebus rahuldamata.
2. F. Campoli, Euroopa Ühenduste Komisjon ja Euroopa Liidu Nõukogu kannavad ise oma kohtukulud.

(¹) ELT C 117, 26.5.2007.

Euroopa Kohtu (viies koda) 17. juuli 2008. aasta otsus (Arbeitsgericht Bonni (Saksamaa) eelotsusetaotlus) — Andrea Raccanelli versus Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Kohtuasi C-94/07) (¹)

(EÜ artikkel 39 — Mõiste „töötaja” — Avalikes huvides tegutsev valitsusväline organisatsioon — Doktorandi stipendium — Tööleping — Tingimused)

(2008/C 223/19)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Arbeitsgericht Bonn

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Andrea Raccanelli

Kostja: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Arbeitsgericht Bonn — Nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 1612/68 töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires (EÜT L 257, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 15) artikli 7 tõlgendamine — Sellise doktorandi staatus töötajana, kes töötab stipendiaadina avalikes huvides tegutsevas eraõiguslikus ühingu, mis asub teises liikmesriigis ning mis võimaldab enamikel sellest riigist pärit doktorandidel sõlmida tööleping — Vajadus võimaldada teistest liikmesriikidest pärit doktorandidel valida stipendiumi ja töölepingu vahel — Töötaja mõiste

Resolutiivosa

1. Teadlast, kes on põhikohtuasja hagejaga samas olukorras, st teeb Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV-ga sõlmitud stipendiumilepingu alusel doktoritööd, peab käsutama töötajana EÜ artikli 39 tähenduses üksnes juhul, kui ta teeb seda teataval ajavahemikul selle ühingu alla kuuluva instituudi juhtimisel ja kui selle tegevuse eest makstakse talle tasu. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kontrollida asjaolusid, mis on vajalikud selleks, et hinnata, kas tema menetluses olevas kohtuasjas on tegemist sellise juhtumiga.
2. Eraõiguslik ühing nagu Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV peab järgima diskrimineerimiskeelu põhimõtet töötajate suhtes EÜ artikli 39 tähenduses. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kindlaks teha, kas sellistel asjaoludel nagu põhikohtuasjas oli tegemist kodanikest doktorantide ja välismaalastest doktorantide ebavõrdse kohtlemisega.
3. Juhul kui põhikohtuasja hagejal on alust nõuda tema diskrimineerimisega tekitatud kahju hüvitamist, on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne lepinguvälise vastutuse alaste siseriiklike õigusnormide alusel hinnata, millist hüvitist tal oleks õigus nõuda.

(¹) ELT C 117, 26.5.2007.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 17. juuli 2008. aasta otsus (Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) eelotsusetaotlus) — Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) versus Bundesrepublik Deutschland

(Liidetud kohtuasjad C-152/07 kuni C-154/07) (¹)

(Telekommunikatsioonisektor — Võrgud ja teenused — Hindade tasakaalustamine — Direktiivi 90/388/EMÜ artikkel 4c — Direktiivi 97/33/EÜ artikli 7 lõige 2 — Direktiivi 98/61/EÜ artikli 12 lõige 7 — Reguleeriv asutus — Direktiivide vahetu õigusmõju — Kolmepoolne suhe)

(2008/C 223/20)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Kostja: Bundesrepublik Deutschland

Menetluses osales: Deutsche Telekom AG

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Bundesverwaltungsgericht — Komisjoni 28. juuni 1990. aasta direktiivi 90/388/EMÜ konkurentsiga seotud telekommunikatsiooniteenuste turudel (EÜT L 192, lk 10) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiivi 97/33/EÜ vastastikuse sidumise kohta telekommunikatsioonisektoris seoses universaalteenuse ja koostalitlusvõime tagamisega avatud võrguteenuse osutamise põhimõtete kohaldamise teel (EÜT L 199, lk 32) tõlgendamine — Siseriiklik säte, mis näeb lisaks teenuse kulude baasil arvatud juurdepääsuteenuste tasudele ette teiste operaatorite rahalise kompensatsiooni ühenduskuludest tingitud puudujäägi katteks, mis tekkis kohapealsel operaatoril kliendiliini kättesaadavaks tegemise tõttu — Liikmesriigi kohustus kaotada vanade telekommunikatsiooniettevõtjate tariifide muutmise piirangud võrkude vastastikuse sidumise tagajärjel — Üksikisiku võimalus tugineda siseriiklikule kohtus direktiivi vahetule õigusmõjule, taotlemaks sellise haldusakti tühistamist, mis näeb ette rahalise kohustuse teise isiku kasuks